

Manipulált-e népirtás témában az OVB és az Alkotmánybíróság?

Közel a jog halála hazánkban, vagy már elvégeztetett? Van-e még valóban megbízható őrző testülete az alkotmányosságnak? Annak kapcsán is érdemes vizsgálódnunk, hogy meddig tartható fenn a népirtás büntetésére kitalált, de demokratikus államok több évtizedes történelmében többszörösen használhatatlannak bizonyult jogi szabályozás és ítélkezési gyakorlat. Vagy a XXI. században már érdemben nem tiltandó a népirtás? Embert ölni bárhogy büntetendő, népet irtani viszont csak a szándékosság bizonyíthatóságával, és csak akkor, ha valamely kisebbség ellen (nemzeti, etnikai, faji vagy vallási csoport teljes vagy részleges kiirtása céljából) folytatják? A többség talán nem is érdemel védelmet? Színt kellene vallani végre!

Előbb az Országos Választási Bizottság, majd az Alkotmánybíróság (AB) is elutasította azt a népszavazási kezdeményezést, amelynek célja a népirtás következetes tiltása, büntetése volt. Vajon ki válaszolt volna nemmel a következő kérdésre: Akarja-e Ön, hogy a szándék bizonyíthatóságának hiányában is soha el nem évülő népirtásnak minősüljenek, és ehhez mérten büntetendők legyenek mindazon tettek és intézkedések, amelyek az emberek bármilyen csoportjának tagjai számára a népirtást büntetni rendelő hatályos jogszabályokban felsorolt következményeket okozzák?

Kinek jobb, hogy erre nem mondhat igent a nép?

Az OVB-nek az AB által is hivatkozottan, azaz az elutasítás helybenhagyásához méltányoltan, egyetlen érve maradt: A kezdeményezésben használt megfogalmazás olyan szövevényes és bonyolult, amely kizárja, hogy a választópolgárok számára egyértelműen értelmezhető legyen.

A népirtás céljából a jelen korban alkalmazott jól fedett bűncselekmények, valamint azok bőséges eszköztára is olyan szövevényes és bonyolult, hogy a nép éppen emiatt, sokszor nem képes időben észlelni az ellene folyó népirtást.

Bár a választópolgárok túlnyomó többsége meggyőződés szerint képes lett volna egyértelműen értelmezni az OVB és az AB számára olyan szövevényesnek és bonyolultnak tűnő mondatot is, amelyet szerintük, jogvégzett kollegáikon kívüli egyszerű halandó meg sem érthet, az egyébként általános iskolákban is oktatott vonatkozó mellékmondatos szerkezet megszüntetésével, megpróbálom a magas hatóságok kényes ízlését is kiszolgálni.

Bár egyet nem értek velük, a cél elérése érdekében mindent megteszek.

Újból kezdeményeztem a népszavazást az azonos érdemi tartalmú, de még egyszerűbb szerkezetű kérdés benyújtásával: Akarja-e Ön, hogy a szándék bizonyíthatóságának hiányában is soha el nem évülő népirtásnak minősüljenek, és ehhez mérten büntetendők legyenek az emberek bármilyen csoportjának tagjai ellen elkövetett, a népirtást büntetni rendelő hatályos jogszabályokban felsorolt következményeket okozó tettek és intézkedések?

Ennek megértési képességét talán az említett hatóságok is kinézik majd a nép egyszerű fiaiból, lányaikból. Persze csak akkor, ha nincsenek más gátló szempontok is a háttérben...

Mivel a népirtás kérdése a hazánkban ma a népet veszélyeztető egészségpolitikai intézkedések által lehetséges közvetlen halálkozóson kívül más szempontokból is nemzetbiztonsági jelentőséggel bír (pusztulással fenyegető életfeltételek létrehozása, a nép súlyos lelki terhelése útján a születések csökkentése révén elérhető népességcsökkenés stb.), a manipulációs érvelés alkotmánybírósági véleményben való alkalmazása kapcsán a jog halála okkal felvethető.

Az AB eljárásainál még az OVB is átláthatóbb annak ellenére, hogy utóbbit igen komoly okokkal érték jogi alapú támadások. Ha más miatt nem is, az ülések nyilvánossága és azok közérdekű adatokat tartalmazó jegyzőkönyveinek utólagos elérhetősége szempontjából az OVB akár minta is lehetne az AB számára.

Különösen fontos lenne az átláthatóság az olyan ügyekben, amelyek a népszuverenitás szinte egyedüli maradék biztosítékával, a parlamenti pártok által egyébként már utólag korlátozott népszavazási joggal vannak összefüggésben.

Az átláthatóság hiánya erősíti azokat az indokolt felvetéseket, amelyek szerint rendkívül kérdéses, vajon az Alkotmányban vannak-e valóban érvényesíthető alkotmányos garanciák a mindenkori parlamenti pártok törvényellenes túlhatalma ellen.

Nem védhető, hogy az AB nyilvánosan elérhető, világhálós felületein ellenőrizhetetlen, mit is tartalmaznak ténylegesen a népszavazási kezdeményezések OVB általi elutasítása ellen benyújtott kifogások. Így az AB tetszése szerint kiválogathatja, hogy saját, felülvizsgáló határozatának indokoló részében egy kifogás mely jogi érveit szerepelteti, vagy hallgatja el.

Nehezen elképzelhető, hogy vannak még az alkotmányjogban tájékozott és egyúttal a közjó iránt elkötelezett szakemberek, akik nem tartják a demokráciával összeférhetetlennek, sőt, annak meglétét is kérdésessé tevő szabályozásnak, hogy hazánkban minden, feladata szerint lényeges alkotmányos garanciális testület tagjait, valamint az ezek ellenőrzésére hivatottakat is (mint az OVB-t és az Alkotmánybíróságot) a mindenkori parlamenti pártok választják meg.

Nem lehet nem észrevenni azt se, hogy minden esetben, amikor az említett pártok ráhatása némileg meggyengülni látszik az egyébként általuk létrehozott, tehát erős kritikával, elvi alapon akár komisszár-testületeknek is nevezhető grémiumok felett, a pártok bekeményítenek, és szabotálják a jogosan függetlenedni vágyó testületek tagságának kiegészítését, vagy akár elnökének megválasztását is.

Hosszan sorolhatók a jogállamiságot megalázó példák akár az OVB, az Állami Számvevőszék (ÁSZ), az Országos Rádió és Televízió Testület (ORTT), az Alkotmánybíróság, de akár a Magyar Köztársaság államfőjének megválasztása kapcsán is.

A parlamenti pártokra és politikai közéletünk színvonalára nézve történelmileg a leginkább szégyenletesek éppen a jelenlegi államfő megválasztásának körülményei voltak.

Itt nem sorolunk fel mindent, de azért még egy jellemző példaként utalunk azokra a hasonló, visszatérően alantas politikai mutyikra is, amelyek a kiemelt jelentőségű, közszolgálati feladatú médiumokat felügyelő kuratóriumok vezető testületének megválasztásakor szintén alkotmányos alapjogokat sértettek (a közérdekű adatokhoz való hozzáférést, a szabad tájékozódáson alapuló véleménynyilvánítás szabadságát).

A sok hasonló ok után ennek a közleménynek a közvetlen kiváltó oka az a súlyosan manipulációgyanus 1010/H/2009. AB sz. határozat, amelyet az Alkotmánybíróság a népirtás valóságos büntetőségét célzó népszavazási kezdeményezés második, javított változatának elbírálása folytán hozott meg.

Nyomasztó érzés éppen az Alkotmánybírósággal összefüggésben a manipulációs érvelés alkalmazásának felvetése, ezért az csak igen megfontolandó jelek alapján tehető meg, de ilyenek megléte esetén, a szabad és felelős véleménynyilvánítás állampolgári jogaként és kötelességként, még ha nagyon rossz szájjal is, ezt vállalni kell.

Ugyan minek tekinthető, ha egy szerv jogi érvelésében úgy védi meg egy ugyanazon érdekkörhöz tartozó másik szerv jogi úton kifogásolt határozatát, hogy a döntés hatékonyan támadott három érveből csak a jogilag legkevésebbé megfoghatóat idézi, míg a határozat ellen kifogást tevő összes érdemi érvét elhallgatva, azok helyett csak egy kiegészítő adatként említett, jogilag csaknem közömbös, de a kifogást tevő komolytalanságának sugallására alkalmas érvet idéz? Az Alkotmánybíróság éppen ezt tette az OVB határozatát helybenhagyó döntésének indoklásában!

Az AB határozat indoklásának a kezdeményezőt hozzáértő jogászok előtt félnotásnak sugalló részét érdemes betűhűen idézni:

’A kifogásban a kezdeményező vitatva az OVB álláspontját, előadta: „Előzetesen egyeztetve mind a magyar nyelv nyelvtani szabályaihoz is értő, mind a nyelvet csak érthetőségi szempontból vizsgáló személyekkel is, nem kaptam arra utaló jelzést, mintha kezdeményezett népszavazási kérdésem nem felelne meg a vonatkozó előírásoknak”. A kifogás ezen túlmenően az OVB ülésén elhangzottakat veti össze a határozatban foglaltakkal, illetve nehezményezi, hogy a vitában csak két OVB-tag vett részt.’

Az AB említésre sem méltatva elhallgatta a kifogás korábbi Alkotmánybírósági határozatra és a legszorosabban a tárgyhoz tartozó törvényhelyre hivatkozó két és féloldali érdemi jogi elemzését, ezen belül az OVB kezdeményezést elutasító ülésén felvetettek részletes cáfolatát, és csak lényegétől megfosztva utalt a kifogást tevő azon, jogállamokban méltányolandó elvárására, hogy a bírósági ítélethirdetésekhöz hasonlóan, az írásos határozatnak ténybeli összefüggésben kellene lennie az OVB ülésén ténylegesen elhangzott lényegi álláspontokkal.

Az OVB számára sem az Alkotmány, sem az országos népszavazásról és népi kezdeményezésről szóló 1998. évi III. törvény (a továbbiakban: Nsztv.) hatályos szövege nem tartalmaz olyan jogszabályi lehetőséget, amely alapján a kezdeményezésben megfogalmazott kérdés elutasítható lett volna.

Az utóbbi időben egyre több döntése esetén terjeszkedik túl az OVB és azt követően az AB is az Nsztv. 13. § (1) bekezdése szerinti követelményeken, és önkényesen értelmezi úgy a népszavazási kezdeményezéseket, mintha az azokban megfogalmazott kérdések a választópolgárok számára egyértelműen nem lennének értelmezhetőek.

Már-már úgy tűnik, mintha az OVB és az AB a népet magyarul sem értő, gyengeelméjű egyedekből álló masszának tekintené. Holott a jogszabály pusztán annyit ír elő, hogy a népszavazásra feltett konkrét kérdést úgy kell megfogalmazni, hogy arra egyértelműen lehessen válaszolni.

Ki állítaná, hogy a mindenki számára kötelezően betartandó törvények, köztük például az adójogszabályok érthetőbb köznyelvi megfogalmazásokat tartalmaznak az elkaszált népszavazási kezdeményezés megfogalmazásánál? Pedig azokra sokkal szigorúbb előírások érvényesek. A jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény 18. § (2) bekezdése szerint a jogszabályokat a magyar nyelv szabályainak megfelelően, világosan és közérthetően kell megszövegezni. Vagy a hatalom birtokosaira és eszközeire nem vonatkozik a törvények betartásának kötelezettsége?

Új hír, hogy az Alkotmánybíróság 2010. év végi hatállyal megsemmisítette a jogalkotásról szóló törvényt. Egyúttal felszólította a parlamentet, legkésőbb ugyanaddig alkossa meg az újat, egy alkotmányost.

Mivel hasonló felszólítások ellenére meg nem hozott törvények miatt jelenleg is több mint húsz mulasztásos törvénysértésben van a parlament, és valami furcsa véletlen folytán egyébként is éppen a jogalkotási törvény volt a törvényhozóknak a leginkább útjukban lévő, általuk legtöbbször, szinte üzemszerűen megsértett jogszabály, kívánjunk a csodaváróknak sok türelmet!

A fenti írás állításai ellenőrizhetőek:

<http://www.abosz.hu/idoszerukerdesek.html#nepirtas>

Gondolatok a háttérrel:

Nem tudom, hogy az Alkotmánybíróság és a hazai jogrend áll-e már olyan szintjén a demokráciának, hogy az AB saját magára is alkalmazni kívánná-e azt az ismert jogintézményt, amely szerint a döntéshozó szervek saját hatáskörben eljárva, érdemében is módosíthatják a sérelmezett, saját felülvizsgálatuk szerint is tarthatatlan határozatukat.

Sajátos, hogy az AB-nek még a módszerváltást követően két évtizeddel sem létezik az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 29. §-a alapján meghozandó, törvényben előírt végleges ügyrendje. A jelenlegi, törvénysértően használt, ideiglenes ügyrend a saját hatáskörben végzett érdemi módosítást nem teszi lehetővé (lásd: 51. és 52. § www.mkab.hu/index.php?id=ugyrend).

További érdekesség, hogy Abtv. 3. §-a szerint az Alkotmánybíróság székhelye Esztergom, de ott az AB eddig talán csak kirándulni járt. A 4. § (1) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság tizenegy tagból – köztük az elnökből és helyettes elnökből – álló testület, de a valóságban a parlament tartósan fennálló, mulasztásos törvénysértése miatt évekig működött és működik jelenleg is az előírtól kevesebb taggal.

Más kérdés, hogy az AB nincs egyedül ellentmondásos jogi helyzetével. Az OVB az egyetlen országos, független közjogi testület, melynek nincs önálló költségvetése, apparátusa, irodaháza. Nincs hatékony szankciórendszere, vizsgálódási jogköre. A fenti joghézagok miatt a testület korábbi tagja, Dr. Cservák Csaba alkotmányjogász 2004 nyarán megírta az OVB ügyrend-tervezetét, és az Alkotmánybírósághoz fordult. Cservák Csabát 2005 januárjában remélhetőleg nem ezért, de – indoklás nélkül – ellentmondásos úton eltávolították a testületből.

Amennyiben szeretnénk, hogy Magyarország valóban demokratikus jogállammá váljon, ahol a nép választott képviselői sem korlátozhatják tetszésük szerint a népszuverenitást, a közlegő választások kapcsán figyeljünk oda, melyik párt ígéri egyáltalán, hogy érdemben hozzá kíván nyúlni a lényegi kérdésekben leginkább csak ellenünk, vagy alibiként használható Alkotmányunkhoz, és mit, hogyan kíván megváltoztatni. Ha figyelünk, és okosan döntünk, még az is lehet, hogy megérjük, túllépünk végre egy rosszlemlékü történelmi időszakként elvesztegetett, érték- és közvagyonpusztító két évtizeden.

Dosztojevszkijt 1849-ben, politikai összeesküvésben való részvétele miatt halálra ítélték, amit a cári kegyelem szibériai katonai őrizetre változtatott. Az író nem forgatta ki emberségéből a tízéves szenvedés, sőt élményei alapján írt, Feljegyzések a holtak házából című könyve az utókor számára pótolhatatlan tanulságokat eredményezett.

Talán a legfontosabb ezek közül, hogy az emberi méltóság megőrzésének segítségével a legembertelenebb fosztogatás és az arcátlanul szemfogató joggyalázás is túlélhető, legyőzhető.

Hazánk népét jogos ok nélkül sanyargatja a régi módszert már két évtizede hatékonyabbra váltott új despoták kénye. Ha marad elég hitünk, reményünk, és egymást segítő szeretetre, összefogásra tudjuk változtatni az egymás iránt sikeresen gerjesztett gyűlölködést, akkor Magyarország, mint korábban annyiszor, újra mintát adhat a világnak.

Ehhez azonban előbb meg kell tanulnunk a kortárs janicsárok felismerésének képességét. Ők is módszert váltottak, ma már nem hordanak megkülönböztető egyenruhát!

A vonatkozó legfontosabb jogszabályhelyek:

Az Alkotmányból:

2. § (1) A Magyar Köztársaság független, demokratikus jogállam.

(2) A Magyar Köztársaságban minden hatalom a népé, amely a népszuverenitást választott képviselői útján, valamint közvetlenül gyakorolja.

(3) Senkinek a tevékenysége sem irányulhat a hatalom erőszakos megszerzésére vagy gyakorlására, illetőleg kizárólagos birtoklására. Az ilyen törekvésekkel szemben törvényes úton mindenki jogosult és egyben köteles fellépni.

28/C. § (1) Országos népszavazást döntéshozatal vagy véleménynyilvánítás céljából lehet tartani, a népszavazás elrendelésére kötelezően vagy mérlegelés alapján kerül sor.

(2) Országos népszavazást kell tartani legalább 200 000 választópolgár kezdeményezésére.

(3) Ha az országos népszavazást el kell rendelni, az eredményes népszavazás alapján hozott döntés az Országgyűlésre kötelező.

61. § (1) A Magyar Köztársaságban mindenkinek joga van a szabad véleménynyilvánításra, továbbá arra, hogy a közérdekű adatokat megismerje, illetőleg terjessze.

70/A. § (1) A Magyar Köztársaság biztosítja a területén tartózkodó minden személy számára az emberi, illetve az állampolgári jogokat, bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül.

(2) Az embereknek az (1) bekezdés szerinti bármilyen hátrányos megkülönböztetését a törvény szigorúan bünteti.

(3) A Magyar Köztársaság a jogegyenlőség megvalósulását az esélyegyenlőtlenségek kiküszöbölését célzó intézkedésekkel is segíti.

A Büntető Törvénykönyvből:

Népiirtás

155. § (1) Aki valamely nemzeti, etnikai, faji vagy vallási csoport teljes vagy részleges kiirtása céljából

a) a csoport tagjait megöli,

b) a csoport tagjainak, a csoporthoz tartozása miatt súlyos testi vagy lelki sérelmet okoz,

c) a csoportot olyan életfeltételek közé kényszeríti, amelyek azt vagy annak egyes tagjait pusztulással fenyegetik,

d) olyan intézkedést tesz, amelynek célja a csoporton belül a születések meggátolása,

e) a csoporthoz tartozó gyermekeket más csoportba elhurcolja,

büntettet követ el, és tíz évtől tizenöt évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntetendő.

(2) Aki népiirtásra irányuló előkészületet követ el, büntett miatt két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

A manipulációs érvelésről bővebben, tudományos szinten:

1. <http://www.aczelpetra.hu/index.php/publikaciok/letolthet-publikaciok/70-a-manipulacio-meghatározasa-mkoedese-hatasa>

2. http://www.kodolanyi.hu/manye/2009_miskolc_absztraktok.doc

Budapest, 2010. január 25.

Pós Péter, az ABOSZ elnöke